

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania J. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Bydgoszczy
o wypłatę emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 3 czerwca 2025 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 6 lutego 2024 r., sygn. akt III AUa 636/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża J. C. kosztami pełnomocnika organu rentowego**
w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 6 lutego 2024 r., sygn. akt III AUa 636/22, Sąd Apelacyjny w Gdańsku – w sprawie z odwołania J. C. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Bydgoszczy – oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy z dnia 21 lutego 2022 r., sygn. akt VI U 1365/21, w którym Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z dnia 31 sierpnia 2021 r., w której ZUS Oddział w Bydgoszczy, po rozpoznaniu wniosku J. C. z dnia 2 sierpnia 2021 r., przyznał mu prawo do emerytury powszechnej od dnia 1 sierpnia 2021 r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Jednocześnie

organ rentowy zawiesił wypłatę emerytury z uwagi na zbieg prawa do emerytury powszechnej z emeryturą wojskową i powiadomił ubezpieczonego, że na jego wniosek zostanie podjęta wypłata jednego świadczenia – wyższego lub wybranego.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego ubezpieczony zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne – art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów – art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – powstałe w związku z wykładnią wynikającą z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt I UK 426/17, OSNP 2019 nr 9, poz. 114 oraz uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 r., sygn. akt III UZP 7/21, które to są zasadniczo sprzeczne i prowadzą do różnego zastosowania art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Wskazano, że zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku jest co do zasady sprzeczny z wykładnią przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym dokonanej w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., akt I UK 426/17, OSNP 2019 nr 9, poz. 114 i całej linii orzecznictwa sądów powszechnych kształtującego się w tym zakresie.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o: 1. wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; 2. w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – o oddalenie skargi kasacyjnej; 3. w każdym z powyższych przypadków – o zasądzenie od skarżącego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ubezpieczonego nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,

zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), jak i nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 marca 2020 r., II PK 36/19, LEX nr 3034647; z dnia 12 maja 2020 r., I UK 128/19, LEX nr 3026475; z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114; z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Analizą interpretacyjną przepisów art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zajmował się Sąd Najwyższy, który w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21, stwierdził, że ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia

okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 291 ze zm. w związku z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 586 ze zm.). Sąd Najwyższy w powołanej uchwale III UZP 7/21 przedstawił szeroką analizę interpretacyjną wskazanych w uzasadnieniu wniosku przepisów prawa – powołał się także na dotychczasowe orzecznictwo określające przedstawioną w uzasadnieniu wniosku kwestię – uwzględnił przy tym szczegółowo stanowisko wyroku I UK 426/17 (powoływanego przez skarżącego). Skarżący nie przedstawił przekonującej argumentacji polemicznej, którą zakwestionowałby stanowisko judykatury Sądu Najwyższego w zakresie omawianego zagadnienia.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1.). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2. niniejszego postanowienia ma podstawę w art. 102 k.p.c.

[SOP]